

– *A most látható kiállításának címe: Távolságok. Mit rejt a címválasztás?*

– 1991-ben, amikor ötvenéves lettem, volt egy nagy gyűjteményes kiállításom a budapesti Vigadó Galériában, amit azután a szegedi Horváth Mihály utcai képtár három szintjén is bemutattam. Közel száz olyan festményt válogattunk ki, amelyekre leginkább büszke voltam. Azóta mindig gyűjteményes tárlatra készülök. Egyszer szeretném a mostohagyermkeimet, a grafikáimat is kiállítani. Közeledvén az ezredfordulóhoz, én is hajlamos vagyok a leltárkészítésre, összegzésre. Most a megőrzött régi munkáimat megfürdetem a nemrég születettekkel, és összeeresztem játszani őket. Tavasszal kaptam a felkérést a Juhász Gyula Művelődési Központtól, hogy a felújított nagytermükben a nyári fesztivál idejére csinálhatnék egy kiállítást, ahol a nagy képeimet is bemutatathatnám. A tárlat alapos készülődés eredményeként jött létre, a szeretett cseh író, Bohumil Hrabal emléke előtt is tisztelgek vele. Amióta 1970-ben elolvastam a *Táncórák idősebbeknek és haladóknak* című könyvét, azóta nagyon közel került hozzám írói világa. Az én munkáimban is megjelenik az a fajta játék, bukfenc, szabad világlátás, csodálatos élet- és emberszeretet, a kis dolgok szeretete, ami Hrabalt, az élet szentjét, a „gyöngéd barbárt” annyira jellemzi. A kiállítás címe azt is jelzi, hogy visszanyúlok a gyökerekhez. Második éve már, hogy a Széchenyi téri padlásteréből átköltöttünk a Réz utcai kertés házukba. Itt – ahol gyönyörűen süt a nap, kék az ég és sok a zöld – újraértékeltem az életemet. Készülök az ezredfordulóra, a gondolataimat olykor papírra is vetem. Bízom a fiatalokban, a jövőben. Mindig érzékenyen éltem át a történelmi fordulókat, szenvedtem attól, ha nem mentek jól a dolgok. Mégis csinálni kellett. Akkor is, ha nem kaptam zöld utat. Úgy érzem, mára megvívtam a harcomat, amit alkotok, az bárhol zöld utat kap.

Hellési Zoltán

PATAKI FERENC: MINDIG SZÉLBEN (1981)